

Landbrugsministeren (Hage): Det første Forslag, jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri. Det høje Ting vil erindre, at et Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark fremkom i Folketinget den 18de Marts 1895. Da det var sent paa Samlingen, kom Sagen imidlertid ikke til Forhandling, men blev saa fremsat i den følgende Samling. Ved Fremsættelsen paa ny i Efteraaret 1896 var der sket den Forandring, at Bestemmelserne om Ferskvandsfiskeriet og om Saltvandsfiskeriet vare blevne adskilte i to Lovforslag, og som det høje Ting vil erindre, blev en særskilt Lov om Ferskvandsfiskeriet gennemført her i Rigsdagen i Fjor og underskrevet af Hans Majestæt Kongen den 26de Marts 1898, saaledes at der nu kun staar tilbage for Rigsdagen at beskæftige sig med Lovforslaget om Saltvandsfiskeriet. Dette Lovforslag kom første Gang til Behandling i Landstinget den 12te Februar 1897. Der blev nedsat et Udvalg — hvoraf jeg i øvrigt havde den Ære at være Medlem — og der arbejdedes med Iver paa at naa til et Resultat, men det viste sig nogenlunde hurtigt, at den Anstødssten, som Udvalget ikke formaaede at komme over, var Bestemmelserne om Aalegaardsfiskeriet. Udvalget nøjedes da med at afgive en Erklæring af 1ste Juni 1897, hvori det udtalte, at det vanskelige Spørgsmaal om Aalegaardsfiskeri havde i høj Grad sinket Udvalgets Arbejder, saa det ikke lykkedes at udarbejde noget endeligt Ændringsforslag til Paragraffen om dette Fiskeri. Da Rigsdagen traadte sammen i Fjor, var jeg kommen til den Overbevisning, at det ikke kunde nytte at fremlægge Lovforslaget uforandret med Hensyn til Aalegaardsparagraffen. Jeg tillod mig derfor at nedsætte en Kommission i det Haab, at den Sagkundskab, der vilde samles i denne, kunde føre til et Forslag, som var acceptabelt for begge Rigsdagens Afdelinger. Kommissionen kom til at bestaa af 9 Medlemmer, nemlig som Formand Ministeriets Konsulent i Fiskerisager, 3 Medlemmer af Folketinget og 3 af Landstinget, dernæst et Medlem, der repræsenterede Aalegaards-ejerne, og et, der repræsenterede Fiskerne. Kommissionen afgav sin Betænkning i Februar 1898. Jeg skønnede da, at det var for sent at fremsætte Forslaget med noget Haab om at se det gennemført i samme Samling, idet jeg mindedes de Ord, der faldt netop i dette Ting, forrige Gang Fiskeriloven var til Forhandling, nemlig i 1888, at man havde lagt saa stærkt Pres

paa dette Ting, for at det skulde blive færdig med Loven, at denne paa mange Maader var blevet noget af et Hastværksarbejde. Jeg vilde nødig udsætte dette Ting for igen at komme under et saadant Pres, saa at det skulde kunne beklage sig over, at Resultatet blev et Hastværksarbejde. Jeg foretrak derfor at afvente Samlingens Begyndelse for straks at forelægge Forslaget.

Jeg har af Hensyn til det ret vidt fremskredne Arbejde, som Udvalget i dette Ting, altsaa for 1½ Aar siden, allerede havde præsteret med Hensyn til denne Lov, valgt at forelægge Lovforslaget ganske i den Form, i hvilken det da blev sendt op til dette Ting, og har kun gjort de Forandringer, som ere nødvendige af Hensyn til den Betænkning, som den Kommission, der har været nedsat med Hensyn til Aalegaardsfiskeriet, har afgivet. Disse Forandringer ville findes i Lovforslagets §§ 6 og 12. I § 6, som er den egentlige Paragraf, der omhandler Aalegaardsfiskeriet, har jeg kunnet tage Kommissionens Forslag ganske, som det er afleveret, idet det er min Opfattelse, at Kommissionen har præsteret et meget samvittighedsfuldt, grundigt og dygtigt Arbejde, og det skulde glæde mig meget, om det maatte kunne føre til et Resultat med Hensyn til dette ret vanskelige Spørgsmaal. Jeg skal ganske kort nævne, i hvilke Retninger Kommissionens Forslag gaar. Loven af 5te April 1888 udtaler kun i al Almindelighed, at Ret til Fiskeri med Aalegaarde tilkommer Ejeren af Kysten, enhver ud for sin Grund. Kommissionen har nu bestemt saavel Aalegaardsejernes som Fiskernes Ret og nærmere begrænset dem saaledes, at enhver ved, hvad han har at rette sig efter. Først giver Kommissionen en Definition af, hvad der forstaaes ved Aalegaarde, dernæst fastsættes, at Kystejeren har Ret til at sætte sine Aalegaarde saa langt ud, som han kan nedramme sine Pæle — det er jo en helt ny Bestemmelse — og endvidere bestemmes det med Hensyn til Fangst af Aal i Nærheden af Aalegaardene, at ingen Redskaber, som ere tjenlige til Fangst af Vandreaal, maa være nærmere ved Aalegaarden end 250 Favne paa Fangesiden og ud for Aalegaarden 10 Favne. Der gives dernæst Bestemmelser om, naar en Kystejers helt eller delvis har besat sin Kyststrækning saaledes med Aalegaarde, at den gennemsnitlige Afstand mellem dem ikke er over 300 Favne, og Afstanden mellem to Aalegaarde intet Steds er over